

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 89

Číslo: 51/52

20. prosince 2009

Cena: 14 Kč

JEŽÍŠ – JEDINÁ CESTA K ŽIVOTU

Milované sestry, milí bratři, vzpomeňte si, jak mnohdy rezignovaně tvrdíme, že naše společnost je ateistická, zaměřená proti všemu náboženskému. Není to tak docela pravda. Pohanské literatury, východních filosofí a knih zabývajících se okultismem je v regálech knihkupectví veliké množství. Spíše jsou tyto novopohané v opoziční nedůvěře vůči u nás tradičnímu křesťanství. A tak často i v církvi nařikáme, že nevíme, jakým způsobem tyto lidi oslovit, tvrdíme, že tradiční náboženská výchova byla přetržena obdobím komunismu a že tedy jako církve nemáme u těchto lidí na co navázat. Proto se různé církve snaží upoutat pozornost nevěřících většiny v oblastech, kde nám tyto novopohané mohou snadno porozumět. Lákáme lidi na kulturu do kostela v domnění, že třeba někdo pod tíhou uměleckého zážitku se začne ptát po hlubších duchovních otázkách. Třeba to někde funguje, ale já se obávám, že to není ta správná cesta. V oblasti umění a kultury jsou totiž církve nahraditelné mnohem fundovanějšími organizacemi a navíc mám pocit, že při tomto pokusu "evangelizovat" nenápadně osvětou či kulturou jde církvi jenom o naplnění poloprázdných kostelních lavic. Zdá se, že jde tedy více o to udělat si příjemné čárky do statistik církevních matrik, tj. falešnou metodou zachránit slabé a bohužel již vyčpělé křesťanství. Nevím, proč některé církve takto maskují, vlastně falšují evangelium. To přece nemáme zapotřebí! To není Ježíšova cesta! Naše jedinečnost přece nespočívá v tom, že máme kostely, sborové síně vhodné pro pořádání koncertů či výstav, ale jedineční, nepřekonatelní jsme v tom, že máme Božího Syna Ježíše Krista. Že máme jistotu věčného spasení v jeho království. Že smrt už nad námi nemá poslední slovo. Ježíš je tou jedinou správnou cestou

k požehnanému vítězství. On sám říká v Janově evangeliu: „*Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.*“ (J 14,6). Pohané jsou také na cestě. Je to široká cesta světa, na jejímž konci je věčná smrt. Kultura, umění, ale především konzumní způsob života jim alespoň na chvíli dovolí zapomenout na tragický konec této jejich cesty. Osobně se divím, že jsou věřící, resp. církve, které zakrýváním pravdy evangelia a tedy snahou o nalákání nových ovcí jen marným lidským způsobem přes cestu umění, kultury či spolkařství pouze prodlužují agónii široké cesty. Na jiném místě Pán Ježíš říká: „*To je mé přikázání, abyste se vzájemně milovali, jako jsem já miloval vás.*“ (J 15,12) Miluje-li člověk někoho druhého skutečnou nesobeckou a nelíbenou láskou, pak mu přece na tom druhém co nejvíce záleží. Záležet mu na něm dokonce víc než na vlastním životě. Chce pro něj jen to nejlepší. Jestliže miluji svého bližního, nemůže mi být lhostejné, k jakému cíli tento člověk spěje. A proto z lásky pramenící z nevyčerpatelného zdroje Kristovy lásky musím jako věřící svědčit ostatním o této spasitelné cestě. Chci je zachránit pro život věčný, protože mi na nich záleží, protože je mám rád. Pokud věřící nemají tuto lásku ve svém srdci, pak mohou konat jen kulturu, pak mohou lákat nově přichozí na všelijaké jiné druhotné aktivity, které konkrétní sbor nebo církve nabízí. Starší sboru si pak udělají již zmíněnou čárku do statistiky a budou se chlubit, jak jim ten sbor krásně roste a jak se jim daří uhájit jeho život v konkurenci současné tržní a všelijakým kulturním a duchovním morem přehlcené společnosti. Že je to sbor duchovně prázdný a mrtvý, to jim nevadí. Možná to ani nepostřehli. Že zde nevládne Duch Kristův? Hlavně když mají své domnělé lidské jistoty.

Jenže, sestry a bratři, to není Ježíšova cesta. Totiž tou jedinou cestou ke spásě je Ježíš sám. Není to ani divadelní spolek založený při nějakém sboru. Kristus je tou Cestou. To je potřeba říkat lidem ze světa. Že Ježíš je ta cesta záchranu, po které budou kráčet k věčnému spasení. A rovnou je nutné také každého, kdo se chce rozhodnout pro Krista, varovat před neuváženým zbrklým rozhodnutím. Ježíšova cesta totiž není nějakou nikým nerušenou procházkou mezi krásnými obrazy nově otevřené galerie v nádherném prostředí čistého, v zimě vždy vytopeného sboru. Je to cesta odpuštění, lásky, utrpení. Je to cesta služebníka. Pán Ježíš odpouštěl lidem hříchy, když tiho předtím projevili svoji lítost. Nekladl si nějaké podmínky, neodsuzoval předem nikoho. Když k němu přišla cizozemce, řekl: „*Ani já tě neodsužuji, jdi a už nehřeš.*“ (J 8,11b) Jedině láska a odpuštění může změnit člověka i uzdravit pokřivené mezilidské vztahy. Mějme to vždy na paměti, vždyť jen ten, kdo odpouští svým bližním, tomu bude také mnoho odpuštěno. To je Ježíšova cesta! A pak je tu už zmíněná láska. Pán Ježíš projevuje svou lásku až do kraj-

Dokončená na str. 3

VÍRA V DNEŠNÍ DOBĚ

Ačkoli se stále ještě velká část českého národa ve statistikách "hlásí" k nějaké oficiální církvi (znamená to, že s ní například anonymně a skrytě sympatizuje), většina lidí se k žádné církvi ani náboženství nehlásí. Otázky víry jsou lidem naprosto ukradené. Dokonce mám pocit, že se o tyto záležitosti nezajímají až do té míry, že ani neznají přesný význam slova ateista, aby se takto mohli sami definovat. Není se čemu divit a já je

dokonce v mnoha případech chápu. Jejich nezáměr je způsoben "rychlým a konzumním" stylem dnešního života, tím, že jsou denně zahlcováni nepřehledným množstvím informací všeho druhu, denně mají na očích církevní skandály a v neposlední řadě odkazem komunistické éry, která religiozitu systematicky potlačovala a utlumovala. Církve si, kromě toho všeho, s sebou do dnešní doby táhne mnohé šrámy z historie, jako jsou křížové výpravy, upalování čarodějnic na hranicích nebo zehnaní zbraní za druhé světové války. V očích lidí církev a víra nevytváří žádnou přidanou hodnotu a není pro život potřebná. Slouží maximálně jako berlička pro slabé nebo jako charita pro neschopné. Problémem církve jako takové je, že se jedná o lidské dílo (samozřejmě nejen, z velké části ovšem ano). Z tohoto důvodu nemůže být žádná církev dokonalá. Tak jako tomu je u jakékoli jiné "organizace", ať se jedná o politickou stranu, univerzitu, nadnárodní holdingovou společnost, státní úřad, nemocnici nebo policii. Všude narazíte na lidi odlišných názorů, tendencí, charakterů, životních postojů a hodnot. Tyto organizace tvoří rozdílní lidé s rozdílnými názory, a čím je organizace větší, tím je složitější ji uřídit tak, aby fungovala efektivně a způsobem jakým má. Proto se církve často neubrání skan-

dálům, které ji v očích široké veřejnosti tak poškozují. Jinou otázkou ovšem je, jak se církve k těmto skandálům staví a jakým způsobem je řeší – zde samozřejmě určitý rozdíl existuje oproti "světským" organizacím. Církve by měla být v řešení vzniklé situace jednotná, nekompromisní a rezolutní. Měla by jasně a zřetelně stanovit hranici, kterou nelze překročit, a definovat oblasti, ve kterých nelze dělat ústupky. Mnoho skandálů totiž dopadá tak, že se zametou pod koberec, aby o nich nebylo slyšet, a ony postupem času tak nějak vyšumí. Veřejnost pak vnímá, že se církve s daným problémem nijak nepoprala a problém jasně a explicitně nevyřešila. A má samozřejmě pravdu. Lidé si ovšem na druhou stranu neuvědomují, že dnešní, zvláště pak komerční televize, se v odhalování takovýchto šokujících skandálů přímo vyžívají. Často zkrslují a zveličují zprostředkované informace nebo část fakt vypustí, čímž zdeformují obsah celého sdělení. Dalším problémem církvi je, že často nedokážou oslovit dnešního "normálního" člověka. I když by měly co nabídnout, nedokážou to prodat. Já osobně se vůbec nedívám lidem, kteří nejsou věřící. Sám říkám, že jsem věřící jen díky tomu, že mám věřící rodiče, kteří jsou zcela mým vzorem a kteří mi pomohli si mnohé věci

Dokončená na str. 3

CO TO VLASTNĚ ADVENT JE?

Je to čas před Vánocemi, říkají mnozí. Děti se těší na čokoládu za okénky adventních kalendářů. Dospělí se o adventu honí, aby vánoční svátky byly bohaté a pestré. Někteří si říkají: proč se tolik honíme pro pár svátečních dní? Advent nás chce připravit na Boží příchod - ne jen na Ježíška v jesličkách, ale na Pána našich srdcí. Když pozorně pročítáme staré adventní písně, zjišťujeme, že se v nich málo zpívá o Vánocích nebo narození. Ty písně zpívají o nouzi a bídě. Advent nás nepřipravuje na Vánoce pozlátkem a světélky, ale pohledem na stinné stránky -

našeho života a bídy druhých lidí. Dříve se křesťané v adventu postili, tak jako v postním čase před Velikonocemi. Po takové přípravě zasvitlo jasněji vánoční světlo a rozlila se vánoční radost. Adventní rozjímání u jediné svíce (později dvou, třech, čtyř) je jinačí nežli v záři stovek světel, adventní písně hlouběji připraví cestu Pánu než radostné koledy, návštěvy nemocných, starých a opuštěných patří k předvánočnímu času daleko než návštěvy nákupních center. Zkusme to někdy se svými dětmi nebo vnoučaty. Všechno má svůj čas.

A Vánoce začínají až 24. prosince.

Podle H. Hilda
Alena Naimanová

Lenčino adventní čekání 4

Byla jedna holčička, která se jmenovala Lenka. Byla to trochu netrpělivá holčička, které se zdálo, že dobré věci k nám přicházejí nějak pomalu. Musí se na ně většinou dlouho čekat a pak jsou zase rychle pryč. Když se začínaly krátit dny a přibývalo tmy, věděla Lenka, že se blíží Vánoce. Věděla také, že před Vánocemi je advent, dny, které pomalu utíkají, i když maminka říká pravý opak. Konečně se Lenka dočkala dne, kdy si směla otevřít 20. okénko adventního kalendáře. Na obrázku byl pomeranč. Pak se obrátila k mamince: „Mami, kolikrát se ještě musím do Vánoc vyspat?“ Maminka odpověděla: „Do Vánoc se musíš vyspat ještě čtyřikrát.“ Čtyřikrát! To slovo napovídalo, že to ještě bude trvat dost dlouho. „Co?“ vykřikla Lenka. „Tak dlouho nemůžu čekat!“ Maminka se usmála: „Víš co? Aby ti to čekání rychleji uteklo, skoč rychle do postele a já ti budu něco vyprávět.“ Hned začala:

Byla jedna holčička, která se jmenovala Lenka. Lenka neuměla čekat a připadalo jí, že se Vánoce ani nedočká. Nejvíce jí mrzelo, že letos s nimi u vánočního stromu nebude tatínek. Jako pilot musel někdy letět i o Vánocích. Tentokrát měl zůstat doma, ale jeho kolega, kapitán Sanduhr, onemocněl chřipkou. Ležel doma a potil se. Lenka se rozhodla, že panu kapitánovi pomůže. Poprosila kamaráda Toma, aby ji k panu Sanduhrovi doprovodil. Dobře věděla, kde bydlí - byla u něho už několikrát s tatínkem. Tom měl ale jinou práci, měl se naučit nazpaměť básničku na vánoční besídku. Neměl moc chuť někam s Lenkou chodit, ale nakonec se nechal přemluvit. Lenka už měla připravený plán. Chtěla panu Sanduhrovi přinést pomeranče, aby měl vitaminy a brzy se uzdravil. Vytrépa se spořičího prasátka pouhých pět korun - tak málo! Vůbec nevěděla, jestli se za to dá koupit alespoň jeden pomeranč! „Co chceš s tím pomerančem dělat?“ zeptal se jí prodáváč u stánku. Když se to dověděl, přidal do sáčku ještě jeden banán a jablíčko. Když zavonili, vykoul zpoza záclony pan Sanduhr. Nos měl celý červený a v ruce držel hrnek s kouřícím se čajem. „Haló,“ volala Lenka silně, aby to slyšel. „My nechceme, abyste musel čekat, až vás chřipka sama od sebe přejde, chceme vám pomoci, abyste byl co nejdříve zdravý.“ Pak předala panu Sanduhrovi sáček s ovocem. Ten se divil, jestli nejsou náhodou Vánoce už teď, a slíbil, že se bude pilně potit a brát prášky a jíst vitaminy, aby se co nejdříve uzdravil. Ještě by mu pomohlo, kdyby mu někdo přednesl nějakou pěknou vánoční báseň. Tomík s Lenčinou pomocí to dokázal. Nežli s přednesem skončil, pan Sanduhr už spal. Potichoučku vyšli na ulici a zabouchli za sebou domovní dveře. „Teď musíme zase čekat, jestli to všechno, co jsme pro pana Sanduhra udělali, pomůže,“ povzdechla si Lenka. „Neztrácej naději,“ těšil ji Tom, „přece jsi viděla, jak hned usnul, určitě se brzy uzdraví.“

Vánoce jsou tady!

Byla jedna holčička, která se jmenovala Lenka. Byla to trochu netrpělivá holčička, které se zdálo, že dobré věci k nám přicházejí nějak pomalu. Musí se na ně většinou dlouho čekat a pak jsou zase rychle pryč. Když se začínaly krátit dny a přibývalo tmy, věděla Lenka, že se blíží Vánoce. Věděla také, že před Vánocemi je advent, dny, které pomalu utíkají, i když maminka říká pravý opak. Konečně se Lenka dočkala dne, kdy si směla otevřít poslední okénko adventního kalendáře. Na obrázku byly jesličky s malým Ježíškem. Pak se obrátila k mamince: „Mami, kolikrát se ještě musím do Vánoc vyspat?“ Maminka se zasmála: „Vánoce jsou tady, už nemusíš spát a čekat.“ „Co?“ vykřikla Lenka. „Když jsem se konečně naučila čekat a radovat, už není nic, na co bych ještě čekala?“ Maminka se usmála: „Víš co? Já ti budu i dnes ještě něco vyprávět.“ Hned začala:

Byla jedna holčička, která se jmenovala Lenka. Lenka neuměla čekat a připadalo jí, že se Vánoce ani nedočká. Jednoho dne se ale Lenka dočkala. Když ráno vstala z postýlky, čekalo ji první překvapení a dárek: právě se vrátil z letiště tatínek s dobrou zprávou, že se kolega Sanduhr uzdravil. Tatínek bude slavit Vánoce s rodinou! Lenka radostně vyskočila a tatínkovi dala pusku. „Jé, ty pěkně škrábeš,“ podivila se, „to aby ti Ježíšek nadělil nějaký holicí strojek!“ Přeš tatínkovo rameno viděla k oknu a vykřikla radostí: venku konečně sněží! Také její druhé přání se vyplnilo. Vyplní se i to třetí? Zatím se jí její očekávání a čekání splnilo. Po odpolední bohoslužbě, která byla radostná, plná zpěvu a světla, si všichni sedli k časné večeři. Po ní si ještě stačili zazpívat několik koled a už slyšeli jemné cinkání. „Pojďme se podívat do pokoje, jestli už tam není stromeček a dárky,“ navrhl tatínek. „Nene,“ ozvala se Lenka. „Vždyť jsme si ještě nezazpívali koledu Narodil se Kristus Pán. Až po ní chodíme ke stromečku. Já si počkám, já už to umím.“ Zazpívali tedy ještě tu nejkrásnější koledu a pak už obdivovali stromeček a dárky. Sáňky byly úplně vepředu a byly to nejkrásnější sáňky, jaké Lenka kdy viděla.

„Jak dlouho musím ještě spát, nežli budou Vánoce?“ zeptala se Lenka druhého dne. Maminka nevěřila svým ušima: „Cože, ty už chceš zase vědět, kdy budou Vánoce? To musí nejdříve přijít jaro, pak léto, podzim a zima. Lenka se usmála: „Tak dlouho já čekat vydržím.“

Podle Erwina Grosche
Alena Naimanová

PŘEČTĚTE SI V BIBLI

Naše církve náležejí k reformačním církvím, které mají za základ zbožnosti Písmo svaté. Ale v některých našich náboženských obcích se bohužel nekonají biblické hodiny. Proto postupně předložíme několik programů pro ty věřící, kteří se doma sami chtějí s Bibli. Věříme, že tato četba je bude inspirovat k zamýšlení a modlitbě.

Duch Boží bude trvale na Mesiášovi, služebníku Božím.

(pokračování z minulého čísla)
Hospodin naplnil Besaleela svým duchem, totiž moudrostí, důvtipem a znalostí každého díla, aby uměl dovedně pracovat se zlatem, stříbrem a mědí, opracovávat kameny pro vsazování a obrábět dřevo. Hospodin mu dal k ruce Oholiába. Oba řemeslníci takto obdarovaní Bohem uměli pracovat i s jemně tkanými rouchy a zhotovovat vyšívky - a to pro službu ve svatyni.

Ex 31,1-11; 35,30-35; 36,1
Duch Boží se zmocnil věstce Bileáma; on byl Hospodinem přinucen ohlašovat nad Izraelem požehnání místo prokletí.

Nu 24,2
Když Izrael ohrožovali Midjánci a Amálek, duch Hospodinův vyzbrojil Gedeóna a on se třemi sty věrných vysvobodil svůj lid.

Sd 6,33-7,25
Duch Boží spočinul na soudcích Otnielovi a Jiftáchovi a skrze ně způsobil vítězství Izraele nad nepřáti.

Sd 3,9-10; 11,29-33
Duch Boží ponoukal Samsóna, dal mu fyzickou sílu, takže holými rukama roztrhl lva, pobil třicet mužů v Aškalonu, přetrhal provazy, kterými ho spoutali Pelištejci, a oslí čelisti pobil tisíc mužů.

Sd 13,25; 14,6,19; 15,9-20
Kráľ Saul marně usiloval o Davidův život. Na Saulových poslech, kteří

měli Davida zatkout, spočinul duch Boží a oni upadli do prorockého vytržení. Totéž učinil Bůh i Saulovi, a tak byl David zachráněn.

I S 19,11-24
Na proroku Azarjášovi spočinul duch Boží, on vybídl krále Ásu k vymýcení ohyzdných model. Na prorokovu výzvu obnovil král smlouvu s Hospodinem. Iniciátorem byl Bůh.

2 Pa 15. kap.
Duch Boží vyzbrojil Zekarjáše, syna kněze Jójady, aby vystoupil na veřejnosti a káral lid za jeho modlářství.

2 Pa 24,17-22
Duch Boží může být odňat. To byl případ Saulův - místo požehnaného ducha napadal jej zlý duch od Hospodina; a to tenkrát, když žáril na Davida. - To se stalo i šekemským občanům, když se postavili proti bratrovi Abímelekovy. Byli vlastně nástrojem Božím. Co se jeví jako zlé, posloužilo dobré věci.

Ž 51,13; 1 S 16,14; 19,9;
Sd 9,22-25

Bůh slíbil zajatcům v Babylóně, že je zase přivede domů do vlasti, že jim dá nové srdce a do nitra jim vloží nového ducha - tak, aby se řídili Božími rády.

Ez 36,24-27
To byla naděje - Bůh vyleje svého ducha na potomstvo Jákobovo.
Iz 32,15; 44,1-5; Ez 39,29;
Jl 3,1-2; 2,28-29

Nad Písmem

NEVZPOMÍNEJTE NA VĚCI DŘÍVĚJŠÍ... Tt 2,11-14

„Nevzpomínejte na věci dřívější, o minulosti nepřemítajte,“ radí Izajáš (43,18). Nám to dnes nedá. Byly to Vánoce roku 1919, kdy se otevřel mikulášský chrám na Staroměstském náměstí v Praze, aby v něm zazněla bohoslužba celá v českém jazyku. Tehdy vyslali kněží Římskokatolické církve poselstvo k papeži do Říma s prosbou, aby dovolil uvést v život některé reformy v české Římskokatolické církvi. Vrátili se s nepořízenou. Rozhodli se tedy, že reformy zavedou bez papežova požehnání "via facti". Znamená to, že se část římskokatolické církve oddělila a přijala jméno podle nově se zrodilší svobodné Československé republiky jako Církev československá. Přihlásili se tím k Janu Husovi, který usiloval o reformní program o 500 let předtím. Jádrem sporu byla tehdy otázka, kdo je nejvyšší autoritou v církvi. Který ze tří papežů? Hus se odvolal ke Kristu jako k hlavě církve. Byl prohlášen za kacíře, vyobcován z církve, zbaven kněžství, popraven ohněm. Zvedla se bouře odporu, vyjádřená stížným listem českých pánů. Oповěděl v Říma bylo 6 křížových výprav, které se bezvysledně snažily o "holocaust" kacířských Čechů.

„Hle, činím něco docela nového a už to raší. Nevíte o tom?“ dodal kdysi Izajáš. Víme o tom! Byl jsem v Římě. Co všechno se muselo stát, abych si mohl podat ruku s Janem Pavlem II., jako biskup s biskupem, jako bratr

s bratrem v Kristu! To "docela nové", co tehdy v roce 1919 vyrašilo, se jeví už v tom, že delegace českých reformních kněží odešla z Říma svobodně. Byli sice všichni vyobcováni z církve, ale ani jeden z nich nebyl popraven jako Hus! Musela se ještě konat řada sněmů, konferencí, vedly se náboženské války, přešly dvě světové válečné katastrofy, než se sešel 2. Vatikánský koncil a vyhlásil "aggiornamento". „Hle, činím něco docela nového a už to raší. Nevíte o tom?“ Ano, vidíme to a upřímně se z toho radujeme. Víme, že je to Boží dílo. „Já sám vymažu kvůli sobě tvoje nevěrnosti, na tvé hříchy nevzpomenu, praví Pán.“ (Iz 43,25) Je shovívavý, trpělivý, drží slovo. Proto "se ukázala Boží milost, která přináší spásu všem lidem". Ježíš je Boží "opatření ke znovuzískání důvěry", znovu otevřená cesta k Otci. Jsou i jiné cesty kratší, proto se k ní hlásím. V Ježíši se totiž stal věčně nepochopený všemožný Bůh člověkem, takovým jako jsem já sám. Stvořitel Vesmíru se zmenšil tak, že se stal bezmocným Dítětem. Máte strach z dítěte? Proto první kázání na betlémských pastvinách zní: "Nebojte se!" Žádný strach před Bohem! V Ježíši Pán Bůh nabízí svou přízeň gratis. To je milost! "Vychovává nás." Má s námi nekonečnou trpělivost. „Na tvé staré hříchy nevzpomenu. Sám si spočítej, pro co bys mohl být ospravedlněn.“ (Iz 43,25,26)

Pochopíme-li to, pak nám není a nebude zatěžko zrůci se způsobu života "jakoby Boha nebylo", náhražkového štěstí v podobě drog, sexismu, konzumnismu, zbožňování majetku, luxusu a pohodlí a vzít rozum do hrsti a nastartovat skromný způsob života s ohledem na příští generace a spravedlivěji se dělit o statky světa.

V tom je podstata Vánoc: začíná něco nového, už to raší, je tu Dítě, první kroky byly učiněny, máme naději, že budou následovat další. Nemusíme se bát. Bůh je s námi.

„Goliáš obloupen, veselme se, člověk je vykoupěn, radujme se!“

Josef Špak

Děkujeme ti,
nás Bože,
že ses i nám
zjevil v plnosti
své spásné milosti.
Nedopusť, prosíme,
abychom zapomněli
na všechno,
co jsi pro nás
v Kristu Ježíši učinil.
Pomoz nám šířit
známost tvé neskonale
dobrotivosti mezi těmi,
kdo tě dosud nepoznali,
aby i oni se mohli
radovat s námi
tou pravou
vánoční radostí.
Amen.

Vánoce 2009

VÁNOČNÍ MEDITACE O SVĚTLE Z BETLÉMA

„Neříká Písmo, že Mesiáš vzejde z potomstva Davidova a z Betléma, odkud byl David?“

J 7,42

Sestry a bratři,

v čase vánočních svátků otevíráme v našich sborech i rodinách Bibli, abychom četli poselství, jak je zaznamenali a předali evangelisté Matouš a Lukáš. Prostřednictvím tohoto svědectví můžeme i my zahlédnout vánoční obraz Betléma, ke kterému se upírají zraky všech křesťanů.

Betlém je starobylé městečko. Původně to ani město nebylo, ale spíše vesnice na pahorcích v Palestině. Je zmiňován už v první knize Mojžíšových v době izraelských praotců (Gn 35,16-17; 48,7). Později byl opevněn za krále Rechabeáma (2 Pa 11,6). Malebnost tohoto místa umocňuje terasovitý terén, domy z bílých kamenů, palmy a na přilehlých pláních pasoucí se ovce a pole s obilím. Takový je po staletí obraz Betléma, jehož hebrejský název doslova znamená "Bet lechem" - dům chleba. Přes nepatrnost a malost tohoto místa byl nazýván Betlém královským městem, neboť odtud pocházel izraelský král David (1 Sa 16,4). A pro nás křesťany je toto místo spojeno s narozením Ježíše Krista. Proto se zde nacházejí starobylé chrámy. Jeden z nich je nad jeskynkou vyzdobenou hvězdou a světly. Dlouhá historie ale i současnost tohoto městečka není vůbec poetická a idylická. Betlém jako každé jiné město nebo vesnice je součástí tohoto našeho světa a má svá temná zákoutí. Přesto můžeme ve víře vidět Betlém jako místo zvláštní Boží přízně. A ti, kteří přicházejí do Betléma, tuto přízeň mohou navzdory všem vnějším okolnostem zakoušet a radovat se z ní.

Prvními vánočními poutníky do Betléma byli Marie a Josef. Dostali se však do velmi nepříjemné situace. Ocitli náhle bez střechy nad hlavou. Celá scéna narození dítěte Ježíše se odehrává v naprostém provizoriu. Josef se do této situace nedostal vlastní vinou. Nebylo to z důvodu nezodpovědného počínání a neschopnosti zajistit své

rodině přijatelné životní podmínky. Lidé se mohou dostat do složitých životních situací a nepříznivých podmínek ne vždy jen svou vlastní vinou. Kolik lidí ve světě

trávilo a tráví i vánoční svátky v komplikované situaci a provizorních neutěšených poměrech!

Ve vánočním evangeliu slyšíme: „Když tam byli, naplnily se dny a přišla její hodina. I porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila jej do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechem (L 2,7).“ Takový kontrast mezi Božím zaslíbením a skutečností! Zaslíbení znělo: „Budeš matkou krále!“ A skutečnost? Jeskyně jako provizorní útulek společně se zvířaty! A Josef si asi říkal: „Tak takhle jsem si narození svého syna nepředstavoval.“ Vybavoval si svůj pohodlnější a útulný dům v Nazaretě. Vzpomínal na své blízké a přátele, když zakoušel neochotu, tvrdost a lhostejnost ze strany obyvatel tehdejšího Betléma.

Obraz v Betlémě nám vyostřeným způsobem připomíná lidský život v přechodných a nedokonalých podmínkách. A právě v takové situaci často vyniknou skutečné hodnoty. Takovou hodnotou je vzájemná lidská opora, porozumění a láska. Když lidé spolu navzájem drží a podpírají jeden druhého, tak jako Josef a Marie, potom bez ohledu na vnější stav věcí se stává takový život krásný a naplněný. Ten, kdo přináší a vytváří tento plný život, je Ježíš sám.

Betlém není místem jen na mapě našeho světa. Někde od nás velmi daleko. Betlém je tam, kde je přítomen mezi námi Ježíš, kde šíří vnitřní jas a světlo. Tím Světlem je sám Ježíš Kristus, jak to vyjadřuje verš z úvodu Janova evangelia: „Bylo tu pravé světlo, osvěćující každého člověka, to přicházelo na svět.“ (J 1,9). Nezáleží jen na tom vnějším, co my lidé považujeme za velké a významné, ale na Boží blízkosti v Ježíši Kristu. Kde je blízko on a jeho láska, tam i lidé mají k sobě blíž. Ať i my nalezneme Betlém a setkáváme se s Boží trvalou láskou v Ježíšovi! Ať Světlo z Betléma, které žádné temnoty nemohou pohltnout, prozařuje i naše životy a vztahy. Ať přijímáme s vírou při svátečních bohoslužbách v našich sborech i v osobním ztišení toto jedinečné vánoční obdarování a předáváme je dál.

Prosinec L. P. 2009

Tomáš Butta
patriarcha

Na námestiach nám vyrástli nenápadne v tichosti vianočné jedličky. Odpílené alebo vyrobené. Chodíme okolo nich a kocháme sa v ich kráse. Zrazu sa nám zazdá, že tie dnešné sú akési iné, ako bývali v rokoch nášho bezstarostného detstva. Majú všetky konáre bezchybne rovnako primerane veľké alebo malé. Sú perfektne súmerné, akoby sformované podľa šablóny. Ba dokonca aj to ihličie je krásne rozdelené a husté. Čím to je? Obdivujem ich zďaleka, podídam k nim bližšie. Pohľad mi upútajú aj starostlivo a presne na milimetre rozmiestnené ozdoby. Akoby inak – aj farby musia ladiť! Na jednom sú tie moderné ozdoby z moderných materiálov a všetko aj to ostatné len červené alebo len modré, len žlté... všetky však trblietavé. A aj všetky tie sviečky na konci každej halúžky svietia rovnakým plamienkom... ozývajú sa vianočné melódie umelých piesní. Ale aj kolid, krásnych melódií a textov, ktorých autorstvo patrí našim prapraotcom. Oni si však nepýtali za to honoráre, ani tantiémy im nijaký ochranný zväz autorský neposielal. Ale aj tie akosi inak znejú ako kedysi. Kde sú tie gajdy, husličky, basička? Alebo prívetivo-dobrotivé tóny starosvetského harmónia? Kde sú ich lahodne zafarbené melódie? Všetci tradične hlaholy vianočných piesní nahrádzajú syntetizátory. Začínam bolavo konštatovať. Všetko je iné. Akési príliš strojené, vyumelkované. Hľadám prirodzenosť, vrozenosť, talent vytryskujúci z láskavého srdca.

„Babka, netoár sa, že nevieš, čo je syntetizátor! Títo muzikanti tam pri betleheme hrajú na syntetizátoroch“ – vysvetlili mi nervózne a ukazujúc prstom dodali: „Nevidíš?“ Ja som však pokračovala: „Ale v časoch nášho detstva boli predvianočné a tie vianočné dni a večery plné nevliezavej štedrosti!“ Ostala som sama so svojimi spomienkami. Začali predo mnou defilovať obrazy príchodu Ježiška mojich detských rokov. Obraz jeho zjavenia v zasneženom mestečku i v blízkych dedinkách, ako sa ten náš Ježiško približuje

k oknu, ktoré mu otvárajú naši najdrahší, a ako im podáva do načahujúcich rúk balíky darčiekov pre dobré deti. Lebo zlé vtedy neboli. Nezabýjali, nedrogovali, neopýjali sa, neprepádali a nebili staré tety a ujov laticami, päťami tak ako teraz, keď sa chcú zmocniť ich obnosených tašiek s nákupmi, v ktorých uschovávajú zvyšky svojich skromných dôchodkov.

Začuli sme takmer chrámové zvuky zvonca, ktorý sa každý rok rozospieval v rukách Ježiška len na Štedrý deň. Vo vedľajšej izbe čakajúc v napätí sme zacítili vôňu jedličky. Cez kľúčovú dierku sa nám v očiach zaiskrili žiarivé ozdoby stromčeka. Nalepení od dverí sme odskočili v poslednej chvíli. Len – len, že

nám neostala hrča na čele. Dvojkridlové dvere sa roz otvorili. Rozbehli sme sa k stromčeku a vo sviatočnom omámení hýriacich fariieb a tvarov ozdôb sme poklákli so zloženými rukami pod stromček a spolu sme odriekali: „Otče náš, ktorý jsi v nebesích, posveť se jméno tvé, přijď království tvé...“. Potom sme sa rozrecitovali, rozospievali z celej duše: „Ó, krásny si, krásny, vianočný stromček. Nikto, nikto neporáta, koľko jabĺk a fig máš na sebe. Ligoceš sa v svetle sviečok ako poklad pohádkový, že tá máme, krásny

stromček, ďakujeme Ježiškovi.“ Ten náš stromček najkrajší na svete rozblýskal ozdobami, plápolajúcimi plamienkami nielen naše srdcia, ale celú izbu. Z jeho konárov nás zdravili zavesené červené i žlté jabĺčka, do zlata nafarbené lesné šišky, čokoládové figúrky, ktoré hneď ovládli našu nevinnú fantáziu. My sme už vtedy boli presvedčení, že sa najlepšie budú cítiť v našich bruškách. A tie ľúbo-usmievaové anjeličky z ružového a červeného krepového papiera, bledomodrobodkované srnky, fialové koničky, zlaté prasiatka, strieborné rybičky... Pestrosťou a radosťou ožil celý náš útulný domov. Chceli sme všetku tú krásu chytiť do rúk, pohľadiť a potešiť sa so všetkým.... Ved' predsa tie salón-

ky a najmä tie krásne anjelské vlasy tých dobrých anjelikov, ktoré sa nechali ostríhať, aby nám nimi mohli ozdobiť stromček, sme museli pohľadiť nielen očami... A pod stromčekom bábičky! Tá jedna bola celkom ako Karkulka. Mala červenú sukničku i klobúčik a v ruke mala košíček. Jej natučno vypchaté rúčky a nôžky boli odeté do bieleho plátna. Na nohách mala biele ponožky a čierne lakýrky. Neplakala na baterky mačacím hlasom. Tíško sa na nás s radosťou na peknej tváričke usmievala. Rušeň s vagónmi sa ťažko pohyboval po miniatúrnych kolajniciach po celej izbe. Všetko, čo sme si vysnívali, bolo zrazu naše – od Ježiška – plné lásky a dobroty našich drahých rodičov.

Dospeli sme. Tešili sme sa a hovorili sme si, že konečne... Dočkali sme sa. A všetko to kedysi zakázané nám bolo dovolené. Na naše miesta sa zrazu postavili naše hrajúce sa deti, vnúčatá. So všetkým, čo k detstvu patrí. S hrami, tajomstvami, žiaľmi, slzami, smiechom radosť z letiacej svätojánskej mušky alebo z náhle prelaknutého a rýchle odchádzajúceho Ježiška... Odišlo nám to detstvo rozprávkové spolu s plápolajúcimi plamienkami sviečok prištipnutými na konce smrekových, borovicových konárov s kvapkajúcimi voskovými slzami padajúcimi pomaly pod stromček...

Ale tie dnešné sviečky naozaj pekne svietia. Len sa z nich stratila iskra života. Svietia, ale nehrejú...

Dr. Hedviga Kramárova, Bratislava

Vianočné štedrosti

Zaručené zprávy

Přednáška

V Třešňové nad Bejkárnou se koná dne 5. ledna od 18 h přednáška s názvem "Sto dvacet způsobů, jak vykládat podobnoství o hořčičném zru". Přednášku prosloví prof. ThDr. PhDr. Svatobor Vepřový, Ph. D. Jste srdečně zváni.

(pš)

Koncertní turné

Potulný evangelista a písničkář Milivoj Horlivý pořádá koncertní turné po Karlovarském kraji. Turné odstartuje v sobotu 2. ledna v náboženské obci Ploché Dvory, někdy mezi 14. a 18. hodinou (podle toho, jak se maestro vyspí). Na místě možno též zakoupit umělcovo CD "Nehrněte sa všici do toho kostelíka" za výhodnou cenu 599 Kč.

(pš)

Biblický workshop

Zveme všechny děti z okolí Močálné na biblický workshop "Noemova plovoucí zoo". Náboženská obec pro tyto účely zapůjčila starý hausbót, který vyplouvá dne 3. ledna ve 13 h ze severo-severozápadního břehu Namocheného rybníka. Veškeré domácí zvířectvo s sebou. Předpokládaný konec za sedm neděl.

(pš)

Zájezd

Náboženská obec v Krejcárku pořádá o víkendu 16. – 17. ledna zájezd do sprátelené sousední náboženské obce Libová. Sraz u autobusové zastávky Krejcárek-Periferie v sobotu ve 4.25 h, předpokládaný příjezd do stanice Libová-Hlavní náměstí ve 4.28 h. Doporučené vybavení: teplé oblečení, tři přesnídávky, krabička poslední záchrany, dostatečná finanční rezerva.

(pš)

Výzdoba sboru

Vypisujeme konkurz na výzdobu nově opraveného sboru v náboženské obci Slíbenice. Rada starších navrhuje téma "Dokonalá bílá čistota království Božího", případně "Stejněměrná světlá béžová pouště egyptské". Návrhy zasílejte na e-mail vymalujtenamsbor@okamzite.cz

(pš)

Biblické hodiny

Pro velký zájem věřících se biblické hodiny v náboženské obci Ladná-Skladná budou pořádat kromě úterka též ve středu a ve čtvrtek, opět od 17.30 h. Moc prosíme zájemce, aby chodili pouze na jeden termín.

(pš)

Jubileum

Vzpomeňte s námi význačného výročí naší činnosti náboženské obce Obláčková nad Čistou Vodou. 6. ledna právě devět let tomu bude, kdy první a poslední číslo místního církevního měsíčníku "Umytý kalich" vyjít ráčilo. Toto nesmírně kvalitní průkopnické periodikum o rozsahu stran sto šedesátí želbohu osudně podcenilo konkurenční redakci "Vycištěného kalicha", kterážto na naprostou aktuálnost v podobě denního listu vsadila a čtenářstvo sensačními novinkami z kruhů církevních uchvátla. Na leden L. P. 2001, duchem obrozeneckým a bratrskou sounáležitostí naplněný, vzpomíná bývalý chef-redaktor Arnošt Licinius Bojínek.

(pš)

Nová církev

Přípravný výbor skupiny usebraných křesťanů podal na církevní odbor Ministerstva kultury ČR žádost o registraci církve s pracovním názvem "BLÁZNIVÉ PANNY". Toto neformální ekumenicky laděné sdružení vydalo prohlášení, že je první křesťanskou církví hovořící a jednající dle pravdy. Odkazuje se k tradici prvotních křesťanů, odloučených bratří, skupiny "ekumenických lefebriřtů" a skupiny, nazývající se charismatičtí disidenti. Navazuje také na tradici husitství, na heslo Mistra Jana: "Hledej pravdu, mluv pravdu a braň pravdu až do vyloučení." Navazuje též na standartu prezidenta republiky "Pravda vítězí - i když na čas poražena bývá".

Být užitečný

Byla jednou jedna krátká bavlněná šňůra, která měla strach, zda bude někomu užitečná. „Nemohu být lodním lanem, na to jsem příliš slabá,“ říkala si, „a ani se nehodím na vyšívání. Jsem moc krátká, jsem na nic. Kdyby mne svázali s jinou šňůrou, styděla bych se za uzal. Nikdo mne nepotřebuje, nikdo mne nechce.“ Tak naříkala krátká šňůra a litovala se. Jednoho dne se potkala s kouskem vosku, který měl výborné řešení: nabídl jí spolupráci. Řekl: „Na pořádnou silnou vánoční svíčku jsem malý a ty krátká, ale na maličkou svíčku si troufnout můžeme. Staneme se svíčkou, která kolem sebe rozsvítí a vydá trochu tepla. Je lepší rozsvítit malé světlo než naříkat nad temnotou.“

Jak řekl, tak udělali. Oba byli šťastni, oba byli užiteční.

Kdoví, možná existuje v tomto světě více takových krátkých šňůrek a kousků vosku, které mohou být společně užitečné.

Podle H. J. Coenena
Alena Naimanová

Kdybychom to bývali věděli...

Anglická královna Viktorie ráda trávila svou dovolenou v jednoduchém oblečení na venkově. Těšilo ji, když jí její poddaní nepoznali. Při jednom výletě ji zastihla bouřka. Naštěstí zahlédla chaloupku a vešla do ní. Bydlela tam jedna stará selka, která nikam nechodila. Královna ji pozdravila a prosila o deštník. Slíbila, že ho brzy vrátí. Selka nahlas uvažovala: „Mám dva deštníky. Jeden je úplně nový, ten nikomu nepůjčím. Jestli chcete, půjčte si ten starý.“ Královna si pomyslela,

že je lepší mít alespoň nějaký a se smíchem si ho půjčila. Druhý den se do chalupy dostavil královský komorník a přinesl deštník s královským poděkováním. Starou paní ta událost velmi rozrušila. Pořád si opakovala dokola: „Kdybych to byla bývala věděla!“ Bylo ale pozdě.

Přicházejí Vánoce. Pečte cukroví! Shánějte dárky!

K čemu to všechno? Proč?

Známe příběh Marie a Josefa? Hledali přistřeší a našli jen chlév a jesle. Kdy-

by to betlémská věděli, kdo u nich klepal, kdo se musel narodit za městem! Vždyť to byl Král králů!

Vánoce nás staví před otázkou: Kolik místa má Ježíš našim životě? Rádi mu připravíme nějaké malé místo, místo na okraji. Ježíš chce ale víc - chce první místo v našem životě.

„Neměli pro ně přistřeší“ – to se nesmí v našem životě opakovat. „Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepoznali.“ (Jan 1,11)

Alena Naimanová

Vyhlašuje, že své postoje pravdivě ohlašuje už v samotném názvu. Hlásí se k tradici "Tiší v zemi", promítá základní křesťanský postoj do své věrouky - ZDRAVÝ SPÁNEK. Také slovo apoštola Pavla - který vyhlásil, že chce být BLÁZNEM PRO KRISTA. Církev Bláznivé panny podala přihášku do Ekumenické rady církví ČR. ERC prozatím z nejasných důvodů pozastavila tuto přihášku "Bláznivých panna" a spolu s Křesťanskou misijní společností prohlásila, že tato církev musí změnit název, protože koliduje s její významnou platformou "Církev vyhlíží probuzení". Také se ozvali redaktori časopisu Český zápas, kteří poukazují na stálý boj církve i mezi sebou, a redaktori časopisu Život víry, kterým vadí název této církve, vyřazující snažení ŽV o "Proměnu společnosti evangeliem". Proti registraci vystoupily sdružené supermarkety a prodejny s tekutým olejem, rostlinným i živočišným. Ministr financí Janota oznámil, že pokud bude tento subjekt právně legalizován, dojde k poklesu HDP ČR, totéž tvrdí guvernér České národní banky. Po složitém jednání oznámila Českobratrská církev evangelická, která tím že vypomohla rozdělené Jednotě bratrské přijmout její "malou stránku" jako Ochranný seniorát, totéž nabízí "Bláznivým pannám", které kvůli názvu jako již zmíněná Jednota bratrská mají problémy s existencí, registrací a respektem jiných církví a náboženských společností i státních orgánů. Ministr zahraničí doporučil změnu názvu na název "Církev v "Ticho" ponořené dívky", tak jak se mu podařilo vyřešit spor o jméno Makedonie a Řecka. Tesaloničtí Řekové "Bláznivé panny" podporují, kdežto slovanští Makedonci ze Skopje, razantně žádají o změnu jména na základě svého precedentu. O celé kauze bude jednat

Parlament České republiky v souvislosti s restitucemi a sporem o katedrálu sv. Víta. Poslanci Jandák, Rath, Paroubek a také Ivan Langer jsou proti povolení této církve s tím, že by "Bláznivé panny" se svým programem obsadily katedrálu a znemožnily růst cestovního ruchu. Celá skupina poslanců nyní řeší problém s M. Vlčkem. Triumfální centrum víry nabídlo z lásky bratrské "Bláznivým pannám" ke spánku své prostory, s tím, že chtějí pořádat kolokvium k výsledkům teologie "Bláznivých panna". Tři teologické fakulty Univerzity Karlovy pořádají semináře pro zájemce tohoto rychle rostoucího křesťanského hnutí z řad studentů i veřejnosti. Premiér Fischer kontaktoval předsedu UV VV 2012 ThLic. et ThMgr. Ananiáše Ospalého.

Tolik zpráva ČKT

P.S. Nejnovější vývoj: Ministerstvo kultury zaregistrovalo novou církev "Bláznivé panny" ihned po Islámské náboženské obci a Spolku rozhodných ateistů. ERC podává rozhořčený protest k Ústavnímu soudu (byť kauza nespadá pod legislativu ÚS). Prezident Klaus na rádiu Fregvence 1 prohlásil, že toto je jediný skutečný relevantní křesťanský tábor, a podal žádost o přihášku s tím, že je pro zdravý spánek, proti tezi o globálnímu oteplování způsobenému člověkem, má zkušenost s rostlinnými oleji a pravdu jako ekonom pokládá za nejistou veličinu, hrdě se hlásí jak k "Chvále bláznovství" Erasma Rotterdamského, tak morálnímu apelu tohoto hnutí, čistému panenství a kvalitnímu životu se zdravým spánkem. Ústavní soud urychleně svolal zasedání svých soudců k poradě. Zasedá Rada obrany státu. Prý, co kdyby se hnutí "Bláznivé panny" probudilo ...

(čkt, routers, tcv, KS, JB, pm)

S církvi o církvi

** Tak vida, už kráčíte po téhle zemi 90 let, kdo by to řekl. Můžete mi říci, kam jste došla?*

Nu, pořád máme Farského liturgii, která sice prošla jistými změnami, takže ji každý farář slouží tak trochu po svém, ale víceméně natolik podobně, že se věřící rychle zorientují. Taky jsme vytvořili Druhou liturgii, a to vám je zvláštní, tam, kde se sloužila pravidelně, se obvykle obec rozpadla.

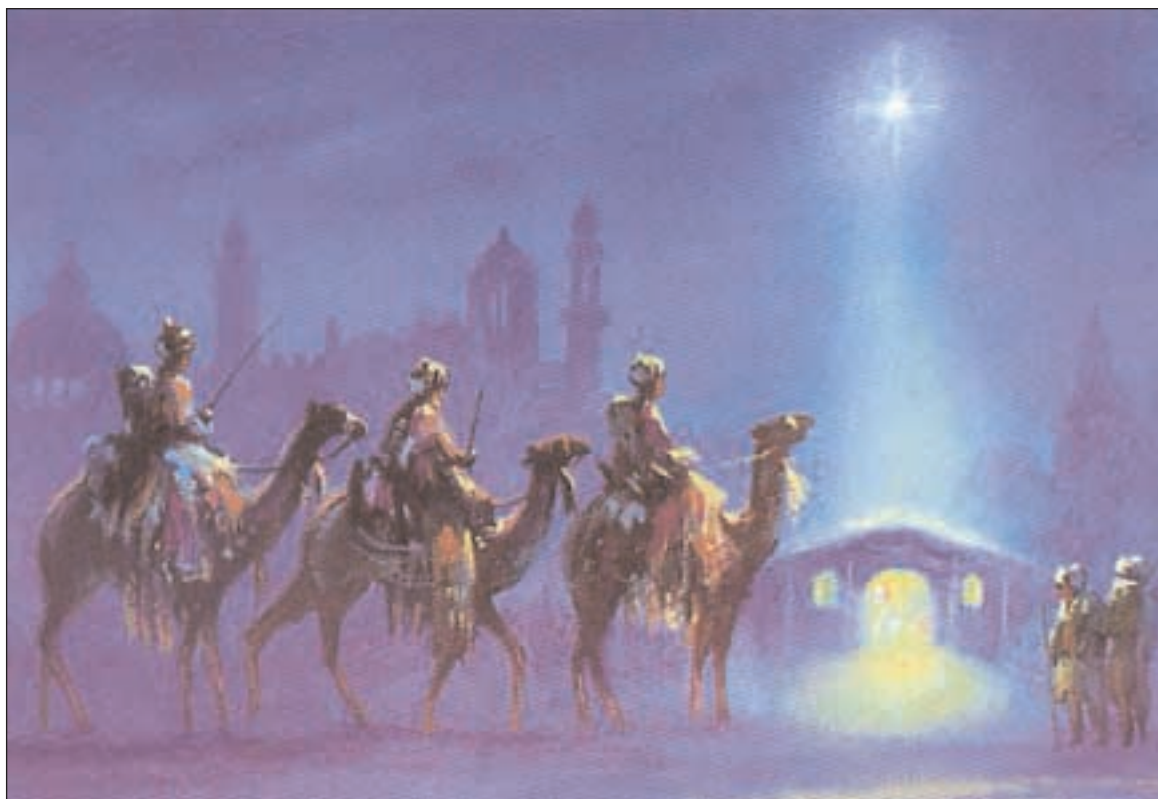
** A co učení? Pokračujete v duchu zakladatelů v novém promyšlení biblické teologie?*

Tady se obávám, že jsme nic nového nevymysleli, alespoň ne oficiálně, spíše se nenápadně vracíme k dogmatům. Z Ježíše jsme si už udělali Boha, čímž se stal jeho příklad člověku nedostupný, takže se to musí teologicky řešit zástupnou obětí, jakože to všechno udělal za nás a my jsme jen pasivní příjemci této milosti. Zároveň jsme provedli devaluaci ideje obecného kněžství, zato jsme po-

hřích a vinu a vedla je k osobní odpovědnosti. Sama nemá jasno v mnoha otázkách – neumí se postavit ani k politickým ani společenským problémům, s nimiž se věřící denně setkávají a ptají se: Co je správné? Jenže církev si netroufá vydat jasná stanoviska, protože dnes se vyžaduje tolerance a nestrannost a kdyby církev zlobila, mohla by přijít o dotace.

** Takže proklamace "naplnit Duchem Kristovým veškeré snažení mravní" atd. se za těch 90 let vskutku příliš nepodařila?*

Přesně tak. S jistým, řekněme provokativním, cynismem řeknu, že Ducha Kristova, jehož jsme si troufli stanovit nejvyšší normou, poslušni nejsme. Pravda, máme ho plná ústa, ale ve skutečnosti ani pomalu nevíme, kým on je. Stal se pro nás pojmem, slovním spojením, zvukem, který vydáváme stejně, jako hýkají osli nebo kvokají slepice. Měl být pro nás Duchem Pravdy, ale my se ho do-

nerozumí, že od toho má studované teology – ale měl by svým hlasem schválit to, co je podle jeho mínění obecnou vírou církve. Tomu by neteolog měl rozumět. Jenže co je obecná víra naší církve dnes?

** Výborně, to mě taky zajímá. Znáte odpověď?*

Nikoli jednoznačně. Ale vidím, že stojí-li duchovní pod Slovem Božím a vykládá je tak, že obec zbavuje strachu a obav, věřící je cítí jako slovo mocné a oživující a poznávají je jako pravdu. Když káže sebekrásnější svaté fráze, obec se nudí a usíná. Ti lidé v obcích nechťejí svou víru formulovat – na to přece mají teology – ale zatraceně dobře poznají, jestli jim teologové zvěstují pravdu nebo lžou a jen tak tlachají. Oni se nedají ohromit velkohubými proklamacemi – oni jsou pořád ještě husiti. Na ideologii mají nos a čtou mezi řádky a poznají faleš. Když však duchovní vymyslí výklad, který osvětlí jejich současnou situaci a řekne to obyčejnými slovy, jako to dělal Ježíš, reagují nadšením. Kvůli tomu do sborů stále ještě chodí. Oni jsou alergičtí na "vědecké" výrazivo, oni chtějí slyšet slovo Boží, a to je nanejvýš lidské. Příběhy – ty jsou pro pochopení Boží vůle to nejlepší, celá Bible je z nich složená.

Obávám se, že záleží na faráři – tam, kde je to člověk vědomě vrostlý do naší církve a přijímající odkaz Farského a poctivě pro-

mýšlející teologii svobodného křesťanství, bude i jeho sbor myslit v tomto duchu. Jenže v poslední době experimentů máme sbory, kde farář praktikuje alfa-kurzy, koketuje s různými směry New Age včetně meditativního léčitelství až po magii – duchovno jako duchovno – každé duchovno je správné – a tam už se neshromažďují ti, o nichž jsme mysleli, že je přivedeme ke Kristu, poněvadž bez nás by k němu nepřišli. Místo, abychom vyplnili právě tohle vakuum cesty úzké, podlehl jsem pokušení a vydali se cestou vyšlapanou.

Jenže není pravdou, že každá spiritualita je Boží. My po 90 letech končíme tak, že to sami nevíme nebo si to nepřipouštíme. A co horšího, jako instituce máme úřad a razítka. Takže kdyby chtěl sám Ježíš vyjádřit svůj názor, musel by podat přípis úřední cestou k ústřední radě, která by to schválila – nebo taky ne.

** Ano, to cítím. Jak je to tedy s duchem?*

Začneme otázkou utrpení. Já Hospodina nebudu hájit, to on opravdu nemá zapotřebí, jen zopakují, že má své metody. Klasika je potopa – přírodní katastrofa, kde všichni byli varováni, a můžete ten scénář vidět ve všech katastrofických filmech znovu a znovu: jeden člověk varuje, nikdo nechce slyšet. Tak to máte už v Bibli: Noe jako jediný poslechl, i když evidentně byl všem pro smích – stavěl loď na kopci! Jak to dopadlo, to už víte. Takže Bůh zachraňuje především ty, kteří se zachránit nechají! Ale jde tak daleko, že přijde do světa jako Ježíš, člověk, a předvede metodiku pro boj se zlem i za cenu vlastního utrpení a sebeoběti. Ne že by si právě podobné utrpení nedělali lidé sami sobě navzájem, že: jak to pregnantně vyjádřil Emanuel Frankl, že v člověku jsou dvě možnosti: být nacistickou sviní nebo jít do plynu s modlitbou Páně či Šema Jisrael na rtech. A pak ještě je tu nemoc a to je zkouška a dalo mi

nejvíc práce to pochopit – to řeší kniha Job. Job po setkání s Elíhuem (Kristem) pochopí, že nemá co žehrat, že Bůh není dlužen jemu, ale on Bohu, pochopí to, kaje se a získá život. Pozná Pravdu.

Ta pravda si dělá na člověka nárok; když člověk neuposlechne, jeho osobnost se rozpadá. Člověk je zlomen na duchu. Jako Jidáš. Ten zradil a oběsil se. Může se zaleknout a zapřít. Jako Petr. Ten vyšel ven a hořce plakal. Na tom kříž, uvědomil si Petr, mám viset já. A ti učedníci, co utekli z Jeruzaléma, poněvadž si mysleli, že je zatknou a taky ukřižují. Nechtěli viset. Ani za nic. Vzdali to a prchli. A Ježíš – vzkříšený Pán – je zastavil na cestě, "otvíral" jim Písma, a oni teprve pochopili – "jejich oči se otevřely" – přestali se bát (to je důležité) a na cestě se obrátili. Jedině Ježíš nás může zbavit strachu – existenčního, strachu o rodinu, z nemoci – a jít do nejistoty a přežít – ať teď a tady nebo ke vzkříšení – to je to, že "život věčný zde na zemi se začíná a v Bohu své naplnění má". Musíme si vybrat, čím budeme. A žádné svěcení nikoho nezabaví tohoto rozhodování. Právě naopak. A není-li tomu tak, je s teology, církevní veřejností či duchovenským sborem něco v nepořádku.

** Ale teď snad nehrozí koncentráky nebo jiné pronásledování a utrpení?*

To doufám, jenže nikdy nevíte – nebudete-li je mít na mysli, nebudete-li je číst mezi řádky, nebudete-li jim svým rozhodováním bránit (při každé nepravosti, která se stane, jsou vinni nejenom ti, kteří ji páchají, ale i ti, kteří jí nebrání) – ani se nenadějete a ... už je kolem vás ostnatý drát. Nedělejte si iluze. A hned se ptám – obstála by naše církev s tím, co má, v takové situaci života a smrti?

Že by nám Pán Bůh dal těch devadesát let marně? Nebo ví, ve své vševědouce, že se vzchopíme a budeme mu konečně k užítku?

DOBŘÉ DŮVODY, PROČ ZŮSTAT V CÍRKVI

- * Zpívat společně je krásnější než zpívat sám.
- * Protože v ní jsou (byli) moji rodiče.
- * Aby vedle všedních dní byly i sváteční a dalo se to rozlišit.
- * Protože je člověk víc než jen smrtelné tělo.
- * Protože církev zachraňuje život.
- * Protože se tu cítím doma.
- * Protože Ježíš chce, abychom byli solí a ne polévkou.
- * Protože je dobrá proti egoismu.
- * Protože mne zachraňuje z osamělosti.
- * Chci být ve společenství, kterého si ve světě vážím.
- * Abych měl dobrou orientaci.
- * Protože je na ní všechno dobré – jen ne všude, ne vždycky a ne pro všechny.
- * Protože mne potřebuje.

(nai)

sílili kněžství svátostné a tak oddělujeme laiky od duchovních. Projevuje se to tím, že věřící říkají: tohle je věc duchovních, tomu my nerozumíme. Potíž je v tom, že pak věřící ani sami nevědí, co vlastně církev hlásá a čemu mají věřit.

** Chcete říci, že se církev nevyjadřuje jasně a srozumitelně?*

To taky, ale ještě lépe: Církev nakládá na lidi břemena teologie a právníčiny – legalismu – místo aby jim pomohla rozpoznávat

voláváme, když chceme prosadit svou, stejně, jako se bolševici dovolávali svých ideologií. Pak se divíme, že církev nežije, ale křečovitě živoří.

** Až takhle?*

Pochopitelně trochu nadsazují, ale to jen proto, abychom se všichni probudili. Podívejte, nejvyšší orgán církve je sněm. Na sněmu by měli sněmovníci schvalovat nikoli teologické formulace předloh – na to vám každý laický delegát oprávněně řekne, že on tomu

Co mne znepokojuje

Čtu Český zápas č. 49 z 6. prosince 2009. Miluji svou církev a žiji s ní. Čtu článek Bůh očekávaný a očekávající "pro naše valem řídnoucí řady". A kladu si otázku, proč to tak je. Pod nadpisem Přečtete si v Bibli již poněkolkáté je sdělení, že v některých našich náboženských obcích se, bohužel, nekonají biblické hodiny. Opět si kladu otázku, proč tomu tak je. Nezáměr? Malá aktivita duchovních? Okolnosti? Či co jiného?

Duchovní aktivity církve se stále umenšují. Proč tomu tak je? Kde jsou příčiny? Jak bude církev

vypadat za deset, za dvacet, za padesát roků? Kam spějeme jako církev se svými duchovními aktivitami?

To jsou otázky a problémy, které mě velice znepokojují. A co uděláme jako církev, aby se to změnilo k lepšímu? Mysleme na to, modleme se, pracujme. Kristova církev je nezničitelná. Podoba ovšem se může měnit. "Na té skále vzdělám církev svou a brány pekelné ji nepřemohou." Kde je vina – na dějinách, na okolnostech, na nás lidech?

Jindřich Hanuš

Michaela Procházková

Tomův dárek

Malý Tom pozoruje dědu, jak vyřezává betlém. Práce se chýlí ke konci, děda dokončuje poslední figurku. Všechno je pěkné, jako živé. Darovníci nesou narozenému dělátku různé dárky, jen Tom nemá nic. Slzy se mu derou do očí, když se dívá na dělátko a v duchu si říká: všechno bych mu dal. Náhle se mu zdá, jakoby mu Ježíš něco říkal. Slyší to úplně jasně: „Můžeš mi darovat tři věci.“ Tom rychle uvažuje, co by to mohlo být - snad nový svetr, elektrický vláček a nejmilejší knížka. Dělátko vrtí hlavou. „Kvůli tomu jsem na svět nepřišel,“ říká. „Dej mi svou poslední školní úlohu.“ Tom protestuje: „To nejde, učitel mi pod ní napsal pětku – nedosta- tečně!“ Dítě říká: „Dej mi všechno ze svého života, co je NEDO- STATEČNÉ. Jako druhou věc chci tvůj hrníček od snídaně.“ Tom klopí oči: „Ten se ale dnes ráno rozbil!“ Dítě se dívá pronikavě až do hloubi Tomova srdce: „Dej mi všechno, co je ve tvém životě roz- bité, polámané. Chci to uzdravit! A ještě mi dej odpověď, kterou jsi dnes ráno dal mamince.“ To už Tom hořce pláče: „Já jsem jí lhal, já jsem ten hrnek rozbil ze vzteku.“ Dělátko se na něj mile dívá: „Přines mi všechny své lži, vzteky, všechno zlé ze svého života. Chci ti pomoci. Odpustím ti, povedu tě za ruku a ukážu ti cestu. Beru tě takového, jaký jsi.“ Tom poprvé ve svém životě chápe, že Vánoce jsou víc nežli dárky pod stromečkem, poprvé chápe, co to znamená, že je Ježíš jeho Spasitel.

Z němčiny přeložila Alena Naimanová

Obětí své útlocitnosti aneb Procházka s myší

Shledal jsem se naprosto nepraktickým pro venkovský život, kterého si již několik let víceméně spokojeně užívám. Má vlastnost neublížovat živým tvorům mne přivedla do svízelné situace.

Na podzim se k nám přistěhovala Žofka, tedy myš obecná. Rozhodla se, že právě tak pěkně vybavené místo, jako je naše kuchyně, bude tím pravým zimoviš- těm. Prohlédla si okolí a zjistila, že v tomto domě je mnoho kočičích a psích obyvatel, a tak se tu ona, maličká a nenápadná, také jistě uживí. A měla pravdu.

Avšak rychle si zvykla na vysoký životní standard a zmlsnela nám. Ve skřínce na potraviny udělala malou přejímku surovin a vše náležitě ochutnala. Její sobecké jednání mě rozlítlo, když jsem vyhazoval jeden nakou- saný pytlík s moukou za druhým, čičku, rýži atd.

Tak jsem si řekl: „Žofka, to jsi přehnal,“ a vydal jsem se do Obi koupit pastičku na hlodavé hlodavce. Zakoupil jsem jeden naprosto neublížující model, který myšku jen uvězní bez sebemenšího rizika jejího zranění. Doma jsem pečlivě osmažil kousek chleba, nastražil ho jako návnadu a s výčitkami svědomí a strachem o duševní zdraví Žofie jsem pastičku schoval na vhodné místo.

Ráno tam byla. Vystrašená chuděrka v koutku zaklapla

pasti. Vypadala vyděšeně a ani ten křupavý chleba jí nechutnal! Odnal jsem ji na konec zahrady a vypustil ji na svobodu.

Pro jistotu jsem pastičku natáhl ještě jednou a dal ji na to samé místo. Jaké bylo mé překvapení, když byla po dvou dnech opět zaklaplá a uvnitř myška, nápadně podobná Žofce. Tak jsem vyrazil na zahradu a myšku vypustil.

Nic jsem nechtěl ponechat náhodě a past opět nalíčil. A další den? Znovu byla zaklaplá a uvnitř suverénní myš hlodající nastražený kousek topinky.

Co bych se zbytečně rozepisoval. Počtvrté jsem už ani pastičku nemusel vytahovat, abych přes spokojené chroupání, linoucí se zpoza naší kuchyňské linky, pochopil, že je Žofka doma.

Nic jsem nehleděl na její vyčítavý pohled domáhající se přídatku a vzal jsem ji opět na zahradu. Posedmé mi začala docházet trpělivost. Takže Žofka dostala svou denní dávku topinky a vyrazila na výlet do neznámých končin naší vesničky. Byla vypuštěna asi o půl kilometru dál a už se k nám nikdy nevrátila. Možná prý až napřesrok...

David Straka

Vánoce nebo vánice?

Byl poslední školní den před Váno- cemi. Paní katechetka přinesla žákům jejich slohové práce na téma "Váno- ce". Vyvolala Martina, aby slovo Vá- noce napsal na tabuli.

„Ano,“ řekla, „teď jsi to napsal dobře. Ve své práci jsi to slůvko zkomolil, napsal jsi "vánice".“ Spolužáci vy- prskli v smích. Martin zčervenal. „Chyba se může stát každému,“ mumlal si a měl zlost.

„Když jsem chtěla Martinovi podtr- nout tuto chybu,“ pokračovala paní katechetka, „uvědomila jsem si, že měl Martin vlastně možná pravdu.“ Žáci ztichli a podívali se na ni pře- kvapeně.

„Když v těchto dnech procházím vá-

nočně vyzdobenými ulicemi, vidím na obličejích lidí napětí a trápení, ja- koby se skutečně prodírali ostrou vánicí svého života. Mnoho srdcí je nemocných samotou, touží po domo- vě. O Vánocích bude spousta lidí sa- ma, opuštěných, nemocných. Někteří nevědí, zda se příštích Vánoc vůbec dočkají, jinde bude u vánočního stolu poprvé někdo chybět. Někteří by radši Vánoce škrtili, protože se v rodi- ně pořád hádají a Vánoce budou pro ně ještě bolestnější. Také ve zprávách je hodně příkladů bezpráví, hladu, bídy, válek. Člověka z toho zebe, jako- by se do něho opřela vánice.

„Proč tedy vlastně Vánoce vůbec sla- vit?“ ozvalo se tiše z posledních lavic.

Po dlouhém mlčení řekl někdo: „Ne- bylo to tenkrát v Betlémě podobné? Jak se cítil Josef, když musel jako bez- domovec a žebrák hledat místo na přespaní pro svou těhotnou ženu? A Marie nakonec porodila své dítě ve špinavém chlévě. Nebylo místo pod střechou... Spasitel světa v krmítku pro zvířata! Proč?“

„O tom jsem také uvažovala,“ řekla katechetka. „Pak mě to napadlo.“ Při- stoupila k tabuli a písmenko "I" ve slově VÁNICE zakroužkovala. Nad I udělala pořádnou tečku, která z dál- ky vypadala jako plamínek: svíčka, světlo!

„Vánoce přinášejí do vánice našeho života světlo a teplo z nebe. Tak to také bylo v Betlémě, když z nebe zazářilo světlo. Chudí pastýři směli slyšet jako první radostné vánoční evangelium a vidět betlémské dítě – Světlo světa.“

Podle německé předlohy Alena Naimanová

Adventní pexeso

Potřeby:

32 kartiček z tvrdého papíru, silnější fixy: červený, oranžový, žlutý a modrý.

Na jednu dvojici kartiček nakresli silnou červenou svíčku, na další dvojici 2 červené svíčky, na další 3 a pak 4 svíčky ve stejné barvě. Totéž opakuj s další- mi barvami: budeš mít kartičky s adventními svíč- kami od 1 do 4 ve 4 barvách.

Hrát můžeš jako běžné pexeso nebo hledat dvojice podle počtu svíček bez ohledu na barvu.

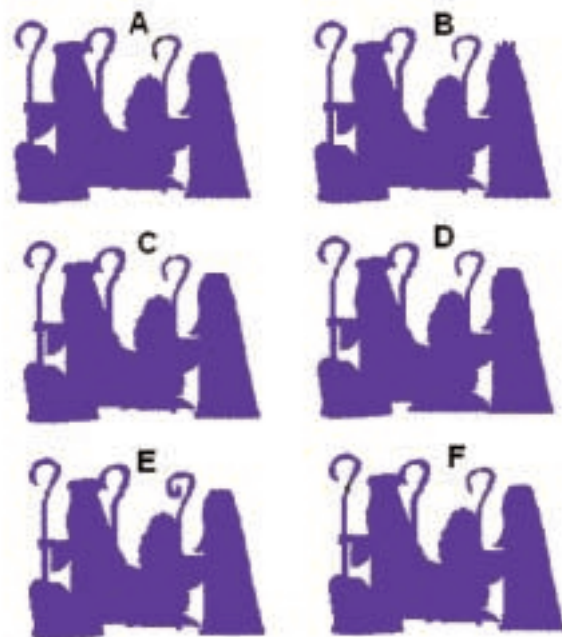
Adventní poklad

Potřeby:

24 krabiček (např. od zápalek), 1 bonbon nebo vy- lousknutý ořech.

Krabičky se zamíchají a pak z nich děti staví střída- vě věž jako z kostek. Poslední krabičku může hráč otevřít a pokud tam bude poklad, může si ho vzít. Jinak se krabičky znovu rozhodí a staví se znovu.

Tři králové

Najdete mezi šesti siluetami tři králů dvě stejné? Jana Krajčířiková

Vánoční dárky jsou různé. Někdy jsou docela malé, pořázené za málo peněz, možná i vlastníma rukama udělané. Malé vylepšení: Napište na stužku balíčku sloku (sloky) vánočních písní nebo básní. Ten, kdo s lás- kou a opatrně balíčky rozbaluje (bývá to starší generace), jistě náš nápad ocení.

(nai)